

Čís. 954.

Zákonná povinnost, zříditi věno, není vyloučena tím, že osoba, povinná věnem, dala se ku svolení ve sňatek pohnouti vyhrůžkami snoubenců.

(Rozh. ze dne 8. března 1921, R I 269 21.)

Žádost provdané dcery, by otec přidržen byl zříditi jí věno, soud první stolice zamítl, rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvemu soudu, by vyčkaje pravomoci, o návrhu dále jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu otcovu.

D u v o d y:

Stěžovatel zakládá dovolací rekurs pouze na tvrzení, že jeho dcera uzavřela sňatek proti jeho vůli, a vyvozuje z toho závěr, že dle § 1222 obč. zák. nemá vůči němu nároku na věno. Stěžovatel tvrdil také již v první stolici, že sňatek uzavřen byl proti jeho vůli, ale z jeho dotyčného přednesu vysvítá, že toto tvrzení jest nesprávným úsudkem jeho, vyvozeným mylně z okolností skutkové, jím přednesené, že dcera a nyní její manžel vyhrožovali sebevraždou a činili stále výtržnosti a že on tedy konečně svolil ke sňatku. Dle vlastního jeho přednesu tudíž dcera jeho neprovdala se proti jeho vůli, nýbrž s jeho svolením, takže případu § 1222 obč. zák. zde není a dovolací rekurs prohlásiti sluší nedůvodným. Stěžovatel ovšem v první stolici vytýkal, že svolení ke sňatku dal následkem výhrůžek dcery a jejího ženicha, ale tato polmutka jest vzhledem na znění § 1222 obč. zák. nedůležitá, pokud jde o povinnost, zříditi dceři věno. Na §§ 870 a 876 obč. zák. nového znění stěžovatel nepoukazuje a s úspěchem poukazovati nemůže, poněvadž by z nich mohl nejvýše jen vyvozovati, že nebyl povinen, dáti svolení k sňatku, kdyby byly zde podmínky těchto zákonných předpisu, nikoli však, že, když přes to svolil k sňatku, není povinen, zříditi dceři věno.

Čís. 955.

Proti usnesení, jímž bylo pozůstalostní jmění za souhlasu účastníků odevzdáno podle § 73 nesp. říz., není rekurs přípustným.

V žádosti za dodatečné projednání pozůstalosti dle § 179 nesp. říz. musí býti přesně udáno další jmění, nežli které bylo odevzdáno. Povšechný poukaz, že v pozůstalosti »musí« se nalézati mnohem více věcí, nestačí.

Ustanovení čtvrtého odstavce § 79 org. zák. platí též v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 8. března 1921, R I 278/21.)

Při jednání, dne 7. června 1919 ve smyslu § 73 nesp. pat. předse-
vzatém, byl manžel zůstavitelčinu Josefu M-ovi, tehdaž nezvěstnému - dle
obsahu úmrtního zapsání a svého v pozdějším návrhu obsaženého vlast-
ního udání nalézal se v ruském zajetí - zřízen opatrovník v osobě zůsta-
vitelčina otce Antonína R-a, tento jménem jeho prohlásil, že souhlasí s tím,